

Beck Zoltán

két fénykép

(2)

nekem a tűz varázslat. ha ezerszínű lánggal ég. ha összekötik a tábortűznek gúlába rakott fát ott, a gyerektábor közepén, mi meg körülüljük, és akkor már lángol. lángol és pattog. fölfele szikrákat dobál, a sötétedő égboltra a csillagokat. és a lángnyelvek végeit színesre festi a kábelek műanyag szigetelése. mert felül azzal kötötték sátorra a fákat. és belül a pattogás, a tegnapi tábortűzbe ejtett szalonnabőrök, kenyérhéjak, a dolgok szélei, a finnyások szendvicstarabjai, azok mind égnek. szaguk van.

azt képzelem, kovbojok égették fel az indiánfalut. mi meg, mi indián férfiak, elkéztünk, hogy megmentsük az otthon maradottakat. és a családjaink égnek odabent, a rájuk gyújtott sátorban, a lelkük színes lángnyelvként tör az égnek, a testük – a bőrük, zsírjuk meg szaglik, füstöl, ropog odabent. figyelem a hangokat, hogy mit kiabálnak. arra gondoltam, hogy mit mondanék én, ha én volnék most odabent, a sátorban, és ők értek volna haza későn, túl későn ahhoz, hogy velem haljanak vagy engem mentsenek.

hogy a nevüket ismételném, szólítanám-e őket, hogy segítsenek. vagy nem a segítség miatt, de mégis az ő nevüket mondanám – hogy utoljára valami igazi szép jusson nekem, hogy ők maradjanak meg nekem utoljára ebből a földi életből. vagy hinném-e egyáltalán, hogy meghalok. hogy ez már a vége, bizony, a vége. hogy ezt lehet-e hinni.

vagy mi van, ha most mi, a táborvezető meg ez a csapat fiú itt körülöttem kovboj. azzal a feltétellel továbbra is, hogy ami lángol, az indiánsátor. hogy győztünk, azt érezném-e. hogy egymásra néznék: cinkosan, hogy ezt majd senkinek nem áruljuk el odahaza, ha hazatérve a tűzről leemelni a kondért az asszony, és elénk, meg a kis kovbojgyerekek elé teszi. és azt kérdezik majd, mit csináltam, hogy mit csináltál, mert fenemód kormos vagy. és akkor nem akarod elmesélni, hogy ilyen kis lurkókat égettem éppen, mint te vagy, tom. tomnak hívják az egyik kis kovbojgyerekemet. nem hívhatják tamásnak. ott nem magyarok még a nevek se. és a feleségemnek azt mondom-e majd, pont ilyen nők és anyák jajveszékését hallottam, mikor lángra kaptak ölükbe a rongyok, amikbe a gyermekeik voltak csavarva, éppen ilyenek, mint te, kicsi suzy, és a kovbojlányomra nézek.

a tűz parázssá ég, a táborvezető kiosztja a nyársakat. nincs mindenkinek kedve megint a szalonnához, első nap izgalmasabbnak tűnt, még tegnap este. ha kovboj vagy, úgy képzelem, akkor ugyanez a helyzet. hogy elsőre biztosan izgalmas ez a gyilkolás, az arcod előtt felcsapó lángok, aztán lassan megunod. mondjuk visszatérsz az erődbe, ahonnan kilovagoltál a fáklyákkal, meg se kérdezik, mi volt. ha kormos vagy, égettél, ha nem vagy kormos, akkor nem. leszámolják, hányan mentek ki, hányan jöttek vissza, elvégzik a kivonást. azzal megvan a leltár, megvan a holnap alapja is. van miért megint visszavágni. tudod, úgy van, hogy nagyon hamar, hogy egyszer csak minden visszavágás lesz. az elején átlendülni, az a nehéz. aztán már forog. magától megy. az érvek készek. rájuk ülsz, az lesz a nyerged, a kezeden a fáklyád, a tűz fényénél megcsillan az aranyfogad.

(A tárcanovella első része a Pannon Tükör Online-on jelent meg.)